

PIANOS AL CARRER

Un relat de: [MariaM](#)

Camino. Caminar és saludable; ho diuen els metges, els mitjans i, a vegades, inclús aquells que no ho fan. Jo camino; quan en tinc ganes i quan hi ha quelcom que m'hi convida. A vegades pot ser per gaudir de la bonança, del sol o, senzillament, quan hi ha algun esdeveniment al carrer. Aquest ha estat el cas d'avui "pianos al carrer". Amb motiu del concurs de piano Maria Canals, que es celebra des de fa uns anys, tingueren el bon pensament de distribuir pianos per diferents indrets de la ciutat, baixar la música al carrer; n'escamparen uns quants per tal que tots els que en tinguessin ganes, hi toquessin. La iniciativa tingué èxit i cada any es va repetint. El meu objectiu d'avui, ha estat aquest: caçar-ne algun i escoltar.

He arribat a un barri per on hi passejo de tant en tant, per bé que no sigui el meu. Hi tinc uns amics. Aquí hi ha més moviment, més botigues, més vida i gent de tota mena. M'agrada fixar-me en la gent, en tot el que m'envolta, a vegades, potser massa i tot. Que m'hi fiqui, no vol dir pas que hi fiqui el nas. En general.

El matís, que no se us haurà escapat, vol dir que fa uns dies me'n va passar una que, Déu n'hi do!. No en vaig dir res, però, com que avui n'he tret l'entrellat, ho comentaré amb els meus amics i amb vosaltres, si em seguïu.

Al barri del que parlo, no en diré el nom per evitar-me embolics, hi ha un parell de xurreries a poca distància una de l'altra. És obvi, que també, em callaré el nom. Les característiques són semblants, elaboren bons xurros i bons bunyols i no cal parlar de les patates fregides!. Ambdues, estan situades en uns jardinetes públics, força concorreguts per nens, estudiants de pas i jubilats, sobretot; uns juguen i altres se'ls miren, als nens, als diaris o al buit, ves a saber.

En les darreres setmanes hi havia anat sovint perquè la Fina estava malalta. En una de les visites vaig adonar-me'n, que una de les xurreries, la M., era tancada. M'havia fixat que, a banda de romandre tancada, hi havia una dona asseguda en un banc proper; sempre eren la mateixa dona i el mateix banc. Aquesta coincidència no m'hagués cridat l'atenció de no ser per la corrua de visitants que la dona tenia al seu voltant. Se li acostaven i sense creuar a penes una paraula, creuaven, això sí, una encaixada de mans, i tot seguit, es colaven a l'interior de la xurreria.

Aquell primer cop no hi vaig donar importància, però en dies successius, l'escena s'anava repetint. Els clients, no podria dir si eren sempre els mateixos, però sí d'ambdós sexes i d'estètica semblant, hi entraven junts o per separat i no s'hi estaven gaire estona dintre.

Què haguéssiu pensat?. Potser com jo; sincerament, que es tractava d'un pim-pam-pum. O pitjor, encara, de quelcom relacionat amb drogues.

Avui, a mida que m'apropava a la xurreria, creixia la meva impaciència i quan he arribat als jardinetes, a la placeta de la xurreria M., m'he trobat amb un gran aldarull. Una cridòria protagonitzada pels mossos, indigents i diverses persones entre un públic entregat, uns a favor i d'altres en contra, de la retirada de la xurreria que ja havien carregat en un camió del de Parcs i Jardins de l'Ajuntament.

M'ha xocat, es clar, i tenint en compte les elucubracions que m'havia fet al respecte, no podia marxar de buit. Així que he anat de dret cap els mossos, que m'han informat breument.

La titular de la xurreria M. havia mort, sense deixar hereus, i sí, molts impostos i deutes per pagar. La retirada es retardà i mentrestant, algun espavilat se n'aprofità, de manera poc ortodoxa, per suposat. Havia instal·lat a l'interior, unes dutxes al servei dels clients que n'estaven al cas. La resta ja es podia imaginar, no cal dir.

En fi, que res de pim-pam-pum, res de drogues, tan sols aigua i sabó i, sí, un servei altruista, altruista amb reserves; humanitari, si més no. Amb les coses que havia barrinat, he estat a punt de dir el que no tocava. Gairebé de puntetes, m'he dirigit cap a la música que sonava a prop, que, en definitiva, era el que volia sentir.